" मीठे बच्चे – तिमीलाई सम्पूर्ण पावन बन्नु छ , त्यसैले कहिल्यै पनि कसैलाई दुःख नदेऊ , कर्मेन्द्रियबाट कुनै विकर्म नहोस् , सदा बाबाको आज्ञामा चलिराख । "

प्रश्नः– पत्थरबाट पारस बन्ने युक्ति के हो? कुनचाहिँ बिमारी यसमा विघ्न रूप बन्छ?

उत्तरः– १) पत्थरबाट पारस बुद्धि बन्नको लागि पूरा नारायणी नशा हुनुपर्छ। देह-अभिमान टुटेको हुनु पर्छ। यो देह-अभिमान नै सबै भन्दा कडा बिमारी हो। जबसम्म देही-अभिमानी बनिदैन, तबसम्म पारस बन्न सकिदैन। पारस बन्नेवाला नै बाबाको सहयोगी बन्न सक्छन्। २) सेवाले पनि तिम्रो बुद्धिलाई सुन जस्तो बनाइदिन्छ। यसको लागि पढाइमा पूरा ध्यान हुनुपर्छ।

ओम् शान्ति । रूहानी बाबाले रूहानी बच्चाहरूलाई सावधानी दिनु हुन्छ– प्यारा बच्चाहरू! आफूलाई संगमयुगी सम्झ। सत्ययुगी त सम्झनु छैन। तिमी ब्राह्मणहरूले नै आफूलाई संगमयुगी सम्झन्छौ। अरू सबैले त आफूलाई कलियुगी सम्झन्छन्। धेरै फरक छ– सत्ययुग र कलियुग, स्वर्गवासी र नर्कवासी। तिमी त न स्वर्गवासी हौ न नर्कवासी। तिमी हौ पुरुषोत्तम संगमवासी। यस संगमयुगलाई तिमी ब्राह्मणहरूलाई नै थाहा छ, अरू कसैलाई थाहा छैन। तिमीलाई थाहा त छ तर भुलिहाल्छौ। अब मनुष्यहरूलाई कसरी सम्झाउने? उनीहरू त रावणको जंजीरमा फँसेका छन्। रामराज्य त छैन। रावणलाई जलाइरहन्छन्, यसबाट सिद्ध हुन्छ रावण राज्य छ। रामराज्य के हो र रावण राज्य के हो? यो पनि तिमी सम्झन्छौ– नम्बरवार। बाबा आउनु हुन्छ संगमयुगमा। त्यसैले सत्ययुग र कलियुगको तुलना पनि अहिले गरिन्छ। कलियुगमा रहनेलाई नर्कवासी र सत्ययुगमा रहनेलाई स्वर्गवासी भनिन्छ। स्वर्गवासीलाई पावन र नर्कवासीलाई पतित भनिन्छ। तिम्रो त कुरा नै बेग्लै छ। तिमीले यो पुरुषोत्तम संगमयुगलाई जान्दछौ। तिमी सम्झन्छौ– हामी ब्राह्मण हौं। वर्णहरूको चित्र पनि धेरै राम्रो छ। यस बारेमा पनि तिमीले सम्झाउन सक्छौ। भिन्नता बताउनु पर्छ, जसले गर्दा मनुष्यहरूले आफूलाई नर्कवासी पतित कंगाल सम्झिऊन्। लेख्नु पर्छ– अहिले यो पुरानो कलियुगी दुनियाँ हो। सत्ययुग स्वर्ग नयाँ दुनियाँ हो। तपाईं नर्कवासी हुनुहुन्छ या स्वर्गवासी? देवता हुनुहुन्छ या असुर? हामी स्वर्गवासी हौं भनेर त कसैले पनि भन्ने छैन। धेरैले हामी त स्वर्गमा बसेका छौं भन्ने सम्झन्छन्। अरे यो त नर्क हो नि। सत्ययुग कहाँ हो र। यो रावण राज्य हो, त्यसैले त रावणलाई जलाउँछन्। उनीहरू सँग पनि कति जवाफ हुन्छ। सर्वव्यापीमा पनि कति विवाद गर्छन्। तिमी बच्चाहरू त एकदमै स्पष्ट सँग सोद्धछौ– अहिले नयाँ दुनियाँ हो या पुरानो दुनियाँ? यसरी स्पष्ट सँग भिन्नता बताउनु पर्छ, यसमा धेरै दिमाग चाहिन्छ। यस्तो युक्ति सँग लेख्नु पर्छ, जसले गर्दा मनुष्यहरूले आफै सँग सोधून्– म नर्कवासी हुँ या स्वर्गवासी? यो पुरानो दुनियाँ हो या नयाँ दुनियाँ? यो रामराज्य हो वा रावण राज्य? हामी पुरानो कलियुगी दुनियाँका निवासी हौं या नयाँ दुनियाँको निवासी? हिन्दीमा लेखेर फेरि अंग्रेजी, गुजरातीमा अनुवाद गर। मनुष्यले आफैंलाई सोधून्– हामी कहाँका निवासी हौं। कसैले शरीर छोड्यो भने भन्छन् स्वर्ग जानुभयो, तर अहिले स्वर्ग कहाँ छ र? अहिले त कलियुग हो। अवश्य पुनर्जन्म पनि यहाँ नै लिन्छन्। स्वर्ग त सत्ययुगलाई भनिन्छ। त्यहाँ अहिले नै कसरी जाने? यी सबै विचार सागर मन्थन गर्ने कुरा हुन्। यस्तो स्पष्ट सँग फरक देखाउनु पर्छ, त्यसमा लेख, भगवानुवाच– हरेकले आफू सँग सोधोस्– म सत्ययुगी रामराज्य निवासी हुँ या कलियुगी रावण राज्य निवासी हुँ? तिमी ब्राह्मणहरू हौ संगमवासी, तिमीलाई त कसैले चिन्दैनन्। तिमी हौं सबै भन्दा बेग्लै। तिमीले सत्ययुग कलियुगलाई यथार्थ रूपमा जान्दछौ। तिमीले नै सोध्न सक्छौ– हामी विकारी भ्रष्टाचारी हौं वा निर्विकारी श्रेष्ठाचारी? यसमा तिम्रो किताब पनि बन्न सक्छ। नयाँ-नयाँ कुरा निकाल्नु पर्छ नि, जसले मनुष्यहरूले सम्झिऊन् ईश्वर सर्वव्यापी हुनु हुन्न। तिम्रो यो लेखाइ हेरेर उनीहरू स्वयंले भित्र देखि सोध्नेछन्। यसलाई कलियुग (आइरन एज) त सबैले भन्छन्। सत्ययुगी दैवी राज्य त यसलाई कसैले भन्न सक्दैन। यो हेल हो वा हेविन। यस्तो फस्टक्लास लेखाइ लेख, जसबाट मनुष्यहरूले सम्झिऊन्– हामी वास्तवमा नर्कवासी पतित रहेछौं। हामीमा दैवी गुणहरू त छैनन्। कलियुगमा सत्ययुगी कोही हुन सक्दैन। यस्तो विचार सागर मन्थन गरेर लेख्नु पर्छ। जसले सुरु गर्छ, उही अर्जुन हो...। गीतामा अर्जुनको नाम दिइएको छ।

बाबा भन्नुहुन्छ– यो जो गीता छ त्यसमा पीठोमा नून बराबर सत्य छ। नून र चीनीमा कति फरक छ... एउटा

गुलियो, अर्को नुनिलो। कृष्ण भगवानुवाच लेखेर गीतालाई नै नमीठो बनाइदिएका छन्। मनुष्यहरू कति दलदलमा फँस्छन्। विचराहरूलाई ज्ञानको रहस्य पनि थाहा छैन, ज्ञान भगवानले तिमीलाई सुनाउनु हुन्छ, अरू कसैलाई थाहै छैन। ज्ञान त धेरै सहज छ तर भगवानले पढाउनु हुन्छ भन्ने कुरा भुलिहाल्छन्। टिचरलाई नै भुलिहाल्छन्। नत्र विद्यार्थीले कहिल्यै टिचरलाई भुल्दैनन्। घरी-घरी भन्छन्– बाबा हजुरलाई भुलिहाल्छु। बाबा भन्नुहुन्छ– माया कम छैन। तिमी देह-अभिमानी बन्न पुग्छौ। धेरै विकर्म बन्न जान्छन्। विकर्म नहुने यस्तो कुनै दिन नै हुँदैन। एउटा मुख्य विकर्म बाबाको आज्ञालाई नै भुल्छौ। बाबाले आज्ञा गर्नुहुन्छ– मनमनाभव, आफूलाई आत्मा सम्झ। यो आज्ञा मान्दैनौ भने अवश्य विकर्म नै हुन्छ। धेरै पाप हुन्छ। बाबाको आज्ञा धेरै सहज पनि छ भने धेरै कडा पनि छ। जतिसुकै मेहनत गरे पनि भुलिहाल्छन् किनकि आधा कल्पको देह-अभिमान छ नि। ५ मिनट पनि यथार्थ रीति यादमा बस्न सक्दैनन्। यदि सारा दिन यादमा रह्यौ भने फेरि त अवस्था कर्मातीत हुन्छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ– यसमा मेहनत छ। तिमीले त्यो लौकिक पढाइ त राम्रो सँग पढ्छौ। इतिहास-भूगोल पढ्ने कति अभ्यास छ। तर यादको यात्राको बिल्कुलै अभ्यास छैन। आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्नु– यो हो नयाँ कुरा। विवेकले भन्छ– यस्तो बाबालाई त राम्रो सँग याद गर्नु पर्छ। थोरै समय निकालेर रोटी खाऊ, त्यो पनि बाबाको यादमा। जति यादमा रहन्छौ, त्यति पावन बन्छौ। यस्ता धेरै बच्चाहरू छन्, जसको पासमा यति पैसा हुन्छ जसबाट ब्याज आइरहन्छ। बाबाको याद गर्दै रोटी खाइराख, पुग्यो। तर मायाले याद गर्न दिदैन। कल्प पहिले जसले जति पुरुषार्थ गरेको थियो त्यति नै गर्नेछ। समय लाग्छ। कोही छिट्टै दौड गरेर पुगिहालोस्, यो हुन सक्दैन। यहाँ त दुईवटा पिता हुनु हुन्छ। बेहदका पिताको आफ्नो शरीर छैन। उहाँ यिनमा प्रवेश गरेर कुरा गर्नुहुन्छ। बाबाको श्रीमतमा चल्नु पर्छ। बाबाले बच्चाहरूलाई श्रीमत दिनु हुन्छ– देह सहित सबै देहका धर्महरूलाई छोडेर आफूलाई आत्मा सम्झ। तिमी पवित्र आएका थियौ। ८४ जन्म लिंदै-लिंदै तिम्रो आत्मा पतित बनेको छ। अब पावन बन्नको लागि श्रीमतमा चल, तब बाबाले सुनिश्चित गर्नुहुन्छ– तिम्रो पाप नाश हुन्छ, तिम्रो आत्मा कंचन बन्छ, फेरि त्यहाँ देह पनि कंचन मिल्छ। जो यस कुलको होला उसले तिम्रो कुरा सुनेर सोच्नेछ र भन्नेछ– तपाईंको कुरा त ठीकै हो। पावन बन्नु छ भने कसैलाई पनि दुःख दिनु हुँदैन। मनसा, वाचा, कर्मणा पवित्र बन्नु छ। मनसामा तूफान आउँछन्। तिमी बेहदको बादशाही लिन्छौ नि, तिमीले साँचो बताए पनि न बताए पनि बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ– मायाको धेरै विकल्प आउँछन् तर कर्मेन्द्रियबाट कुनै विकर्म नगर। कर्मेन्द्रियबाट कुनै पाप गर्नु हुँदैन।

यी आपसी भिन्नताको कुरालाई राम्रो सँग लेख्नु पर्छ। कृष्णले पूरा ८४ जन्म लिन्छन् तर शिवले पुनर्जन्म लिनु हुन्न। उनी सर्वगुण सम्पन्न देवता हुन्, उहाँ (शिव) त हुनु हुन्छ नै बाबा। तिमीले देखेका छौ– पाण्डवहरूको कति ठूला-ठूला चित्र बनाएका छन्। यसको मतलब हो उनीहरू यति धेरै विशाल बुद्धिवाला थिए। बुद्धि ठूलो थियो, उनीहरूले फेरि शरीरलाई ठूलो बनाइदिएका छन्। तिम्रो जस्तो विशाल बुद्धि अरू कसैको हुन सक्दैन। तिम्रो हो ईश्वरीय बुद्धि। भक्तिमा कति ठूला-ठूला चित्र बनाएर पैसा खेर फाल्छन्। कति वेद, शास्त्र, उपनिषद बनाएर कति पैसा खर्च गरे। बाबा भन्नुहुन्छ– तिमीले कति पैसा गुमाउदै आयौ। बेहदका बाबाले सिकायत गर्नुहुन्छ। तिमीले महसुस गर्छौ बाबाले धेरै दिनुभयो। राजयोग सिकाएर राजाहरूको राजा बनाउनु भयो। उनीहरू लौकिक पढाइ पढेर बेरिस्टर आदि बन्छन्, फेरि त्यसबाट कमाई हुन्छ, त्यसैले भनिन्छ ज्ञान आम्दानीको स्रोत हो। यो ईश्वरीय पढाइ पनि आम्दानीको स्रोत हो, जसबाट बेहदको बादशाही मिल्छ। भागवत, रामायण आदिमा कुनै ज्ञान छैन। लक्ष्य-उद्देश्य केही छैन। बाबा जो ज्ञानका सागर हुनु हुन्छ उहाँले तिमी बच्चाहरूलाई बसेर सम्झाउनु हुन्छ। यो हो बिल्कुलै नयाँ पढाइ। त्यो पनि कसले पढाउँछ? भगवानले। नयाँ दुनियाँको मालिक बनाउनको लागि पढाउनु हुन्छ। यी लक्ष्मी-नारायणले यो पढाइबाट उच्च पद प्राप्त गरेका हुन्। कहाँ राजाई, कहाँ प्रजा। कसैको तकदिर खुल्यो भने बेडा पार हुन्छ। विद्यार्थीले बुझ्न सक्छ– हामीले पढेर फेरि पढाउन सक्छौं वा सक्दैनौं। पढाइमा पूरा अटेन्शन रहनु पर्छ। पत्थरबुद्धि भएकाले केही पनि सम्झदैनन्। तिमीले सुनजस्तो बुद्धि बनाउनु छ। त्यो उनीहरूको बन्छ, जो सेवामा रहन्छन्। ब्याजद्वारा पनि कसैलाई सम्झाउन सक्छौ। बेहदका पिता सँग बेहदको वर्सा लिनुहोस्। सृष्टि स्वर्ग थियो नि। हिजोको कुरा हो। कहाँ ५ हजार वर्षको कुरा, कहाँ लाखौं वर्षको कुरा। कति फरक छ। तिमीले सम्झाउँछौ तर पनि बुझ्दैनन् मानौं बिल्कुलै पत्थरबुद्धि छन्। यो ब्याज नै तिम्रो लागि एक गीता हो, यसमा सारा पढाइ छ। मनुष्यहरूलाई त भक्तिमार्गको गीता नै याद रहन्छ। अहिले तिमीले बाबाबाट जुन गीता सुन्छौ, त्यसबाट तिमीले २१ जन्मको लागि सद्गति पाउँछौ। सुरु-सुरुमा तिमीले नै गीता पढेका हौ। पूजा पनि तिमीले नै सुरु गरेका हौ। अब पुरुषार्थ गरेर गरिबहरूलाई भक्तिमार्गको बन्धनबाट

छुटाउनु छ। कोही न कोहीलाई सम्झाउँदै गर। त्यसमध्ये एक दुई निस्कन्छन्। यदि ५-६ एकैचोटि आउँछन् भने कोसिस गरेर अलग अलग फाराम भरेर अलग-अलग सम्झाउनु पर्छ। नत्र उनीहरूमा एक मात्र पनि खराब विचारको छ भने अरूलाई पनि खराब गर्नेछ। फाराम त अवश्य अलग-अलग भराऊ। एकले अर्काको नदेखोस्, अनि मात्रै उसले बुझ्न सक्नेछ। यी सबै युक्तिहरू चाहिन्छ, तब तिमी सफल हुँदै जान्छौ।

बाबा पनि व्यापारी हुनु हुन्छ, जो होशियार हुन्छन् उनीहरूले राम्रो व्यापार गर्नेछन्। बाबाले कति फाइदामा लैजानु हुन्छ। समूहमा एकैचोटि आए भने भन– फाराम अलग-अलग भर्नु छ। यदि सबै धार्मिक विचारका छन् भने एकै ठाऊँमा बसाएर सोध्नु पर्छ। गीता पढ्नु भएको छ? देवताहरूलाई मान्नुहुन्छ? बाबाले भन्नु भएको छ– भक्तहरूलाई नै सुनाउनु छ। मेरो भक्त र देवताहरूको भक्तहरूले छिट्टै बुझ्नेछन्। पत्थरलाई पारस बनाउनु कुनै सानी माँको घर होइन। देह-अभिमान कडा भन्दा कडा धेरै गन्दा बिमारी हो। जबसम्म देह-अभिमान टुट्दैन, तबसम्म सुध्रिन मुश्किल छ। यसमा त पूरा नारायणी नशा हुनु पर्छ। हामी अशरीरी आयौं, अशरीरी बनेर जानु छ। यहाँ के नै छ र। बाबाले भन्नु भएको छ– मलाई याद गर। यसमा नै मेहनत छ, गन्तव्य धेरै उच्च छ। चलनबाट थाहा हुन्छ, कल्प पहिले जस्तै यो बाबाको धेरै सहयोगी बन्छ। अच्छा–

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः–

१) मनसा, वाचा, कर्मणा पवित्र रहनु छ। कर्मेन्द्रियबाट कुनै विकर्म नहोस्, यसको सम्हाल गर्नु छ। आत्मालाई कंचन बनाउनको लागि यादमा अवश्य रहनु छ।

२) देह-अभिमानको कडा बिमारीबाट छुट्नको लागि नारायणी नशामा रहनु छ। अभ्यास गर– हामी अशरीरी आएका थियौं, अब अशरीरी बनेर फर्केर घर जानु छ।

वरदानः– चतुरसुजान बाबा सँग चतुराइ गर्नुको सट्टा महसुसताको शक्तिद्वारा सबै पापहरूबाट मुक्त भव

कति बच्चाहरूले चतुरसुजान बाबा सँग पनि चतुराइ गर्छन्– आफ्नो काम सिद्ध गर्नको लागि आफ्नो, नाम राम्रो गर्नको लागि, त्यस समय महसुस गर्छन् तर त्यस महसुसतामा शक्ति हुँदैन त्यसैले परिवर्तन हुँदैन। कति छन् जो सम्झन्छन् यो ठिक होइन तर सोच्दछन् कतै नाम खराब नहोस्, त्यसैले आफ्नो विवेकको हत्या गर्छन्, यो पनि पापको खातामा जम्मा हुन्छ। त्यसैले चतुराइलाई छोडेर सच्चा दिलको महसुसताद्वारा स्वयंलाई परिवर्तन गरेर पापहरूबाट मुक्त बन।

स्लोगनः– जीवनमा रहँदै भिन्न-भिन्न बन्धनहरूबाट मुक्त रहनु नै जीवनमुक्त स्थिति हो।

ब्रह्मा बाबा समान बन्नको लागि विशेष पुरुषार्थः –

फरिश्ता जीवन बन्धनमुक्त जीवन हो। हुन त सेवाको बन्धन छ, तर यति फास्ट गति हुन्छ, जसले जति गरे पनि सदा फ्रि हुन्छौ। जति नै प्यारा, त्यति नै न्यारा। सदा नै स्वतन्त्रताको स्थितिको अनुभव होस् किनकि शरीर र कर्मको अधीन छैनौ।